
Královna Dagmar

...

„Děkuju ti za dobré zprávy, bratře!“ Valdemar poplácal švagra přátelsky po rameni. Po dlouhé době byl zase doopravdy šťastný. Měl pocit, jako by mu někdo sejmul z ramen těžké břímě. Vratislav vlastně znovu potvrdil Božislavina slova. Ta navíc dokládal i Adlétin list, který mu Vratislav předal.

Z Adlétiných řádků se dalo jasně vyčíst její rozhořčení nad Markétiným odmítavým postojem.

Zato však nešetřila chválou na Valdemarovu adresu. Panovník tak moudrý podle ní jistě zasáhne i bez Markétiny přimluvy.

O štěstí vlastní dcery se nezajímá, ani o její zasnuby a svatbu ne, ale o sebe se brát dovede, usoudil Valdemar rozčarovaně. V Adlétině věci už učinil navzdory všemu pár kroků a doufal jen, že toho nebude muset litovat.

„Rádo se stalo.“ Vratislava Valdemarovy vřelé díky překvapily. Vždyť mu přinesl pouhý dopis! To oni by mu měli být vděční. Valdemar patrně zatáhl za pár důležitých diplomatických nitek. Dosud se sice nic převratného nestala, ale Přemysl Otakar si podle všeho rychle uvědomil, že by také mohl také všechno ztratit. A začal proto s matkou prostřednictvím Albrechta i Dětricha Míšeňských vyjednávat. Jak to celé dopadne, to je sice ve hvězdách, ale je to začátek. Matka nicméně usoudila, že nebude marné Valdemarovi i tak předem poděkovat – a podle všeho to byl dobrý tah.

„Přivezls mi nejcennější svatební dar,“ dodal Valdemar.

„Tenhle dopis myslíš?“ Vratislav nevycházel z údivu. Pár řádek od matky, a jakou radost to ve Valdemarovi vyvolalo!

Valdemar na to nic neřekl, ale usmívat se nepřestal. „Skutečně musíte s Božislavou odjet už zítra?“ zeptal se po chvíli.

Vratislav přikývl. „Ano. Vyjednáváme totiž Božislaviny zasnuby s Jindřichem z Ortenburgu. Je to důležité a výhodné spojení. Snad to vyjde nyní,

poté co z jejího prvního zasnoubení s vévodou Leopoldem Rakouským sešlo. Nejde jen o to, že bychom s matkou rádi viděli Božislavu dobře provdanou a zajištěnou. Zdá se totiž, že ti dva, Božislava a Jindřich, v sobě našli zalíbení. Ano, snad to z tohoto zasnoubení nesejde.“ Zdálo se, jako by Vratislav ujišťoval sám sebe. „Jen dobrý Bůh ví, jak se otec nakonec budoucnu zachová – proto bude dobré, bude-li mít i Božislava po boku manžela, v němž najde oporu namísto otce.“

„A ty, Vratislave? Co bude s tebou?“

Vratislav jen poraženecky pokrčil rameny. „U míšeňského dvora už sloužit nemohu, a ani nechci, když tam není Albrecht. Nezbyvá mi než armáda, ale získal jsem slušné místo. Otec může nakrásně do Prahy povolat matku, ale mne nikdy. Na to se toho mezi námi událo příliš mnoho.“

„Hodně štěstí, Vratislave! Tobě i Božislavě!“

S tím se rozloučili.

Lina už na nic nečekala.

Sotva v chodbě dozněly Vratislavovy kroky, přistoupila tiše, po špičkách ke dveřím knihovny, za nimiž opět zmizel Valdemar, a vklouzla dovnitř.

Valdemar stál zády ke dveřím, pohled upřený do plamenů v krbu. Léto bylo dávno to tam a v lübeckém sídle panoval chlad, i když bylo letošní září výjimečně slunné.

Lina zamířila k Valdemarovi a zlehka se dotkla jeho paže.

Zprudka se otočil, na tváři úsměv.

To je jistě Markéta, zaradoval se.

Úsměv vystřídal v mžiku hněv, když v příchodí poznal Linu. Měl za to, že se za ním Markéta nedočkavě rozběhla. Duši mu zaplavilo zklamání.

„Co ty tu děláš?“ obořil se na Linu. „Jak ses vůbec dostala do Lübecku? A sem, do královských komnat?“

„Přivedla mě sem láska, Valdemare! To víš přece stejně dobře jako já!“ vybuchla vášnivě a přistoupila k němu ještě blíže. Nyní se ho takřka dotýkala. „Každý přece mohl dneska vidět, jaké napětí panuje mezi tebou a tou nevěstou! To přece není láska! Zato já tě miluji, Valdemare! Po celý svůj život jsem tě milovala! Nemůžeš se ke mně přece obrátit zády!“

Lina se mu nyní vrhla do náručí a tvář mu poselá dlouhými polibky.

Valdemara to tak zaskočilo, že zůstal na okamžik stát jako zkamenělý. Teprve po chvíli ji popadl za paže a zatřásl s ní. „Lino, vzpamatuj se! Jsem přece ženatý!“

„Co na tom sejde!“ zvolala Lina a opět se k němu přivinula.

„Ano, co na tom sejde!“ Na prahu stála Markéta, v ruce kousek pergamentu. „A já si myslela, žeš mne pozval sem, do knihovny, abychom si tu promluvili. Tady jsou ale všechna slova zbytečná! A na ničem už nyní opravdu nesejde!“

Markéta nechala padnout přeložený list na měkký koberec, otočila se na patě, vyšla z knihovny a teprve na ztemnělé chodbě se rozběhla zpátky k ložnici.

„Markéto!“ Valdemar odstrčil Linu a rozběhl se za manželkou.

Markéta se na prchavý okamžik zastavila v ohybu chodby a otočila se k němu. Mihotavé světlo loučí jí zažehlo ve vlasech na tisíce zlatých plamínek. Tvář měla bledou a tak nezemsky krásnou, až Valdemara opět napadlo, že možná potkal v životě anděla, který mu nyní navždy uprchne.

„Markéto!“ vykřikl úpěnlivě, v hlase zoufalství, jež v něm ta vidina vyvolala. „Je to jinak, než si myslíš!“

„Jak jsi mohl, Valdemare? Jak jsi jen mohl!“ Markétě se zlomil hlas nezadržitelným vzlykem. Rychle se rozběhla ke dveřím ložnice a v mžiku je za sebou přibouchla.

A Valdemar jen zaslechl, jak se s hlasitým cvaknutím otočil klíč v zámku.

...